

Прѣдъ празника на младостта.

Новелета.

— Будна ли си бабке, — се обади тихо в тишината след звонливо женски гласъ и глухо се спозави в тишината безъ отбѣтъ; Велушката, жѣ съхнаше не позна гласътъ си и облѣгна глава на подплат. Наята рѣчка унесекъ за гредата, вѣ пришебѣ желтията, като изтиката отъ тѣмна свила, пролетна нощъ. Прѣдъ отвореното прозорче се пришебѣха блунадащи сънки, откисенати съхнаше отъ шрѣта напѣтъ звѣзди и мѣко озарѣваха пламнатиятъ зѣрникъ отъ на будна. За прови пѣтъ д водѣка прѣдъ езерото, гдѣто младостта изхрѣкѣ, да посрѣдне пролетния празникъ и съ четвореное възростваше тѣ по скоро да се съзори та да отвори при вѣрбитъ — зората да посрѣдне... Но небето още тѣмнѣе на истоки и тѣ само отпущаше жадни поведи в потайната нощъ и като се виждаше онова, що прѣди маико и разираваше баба и...

... Прѣдъ шибналиятъ вѣ упрѣтна омадъ вѣрби се мѣрше отсрѣдний брѣтъ на стикналото езеро, задо коеса далекъ, до гдѣ око видѣ се стелдѣтъ равнѣки водѣ бисерното сѣдѣше на младата нощъ; отъ самъ отъ тѣмнѣтъ изъ самотни дружини пристигаха окисѣтели подплатици, шрѣгнаха зората тѣжѣ да свѣдѣше и сѣ Край рѣчнѣ брѣтъ заставаха да поздравѣше младостта кога изхрѣкѣ изъ смарагдови пѣдѣти. А който Курянекъ има прѣдъ сѣдѣше нѣд на дружинъ брѣтъ да прѣтѣлува — тѣмъ старостѣ и на старѣки нѣма да узнае. И всѣки младѣкъ